JOSEP BURGAS

TORRE TORRETES

SAINET EN UN ACTE

TORRE TORRETES

TORRE TORRETES

SAINET EN UN ACTE

ORIGINAL DE

JOSEP BURGAS

BARCELONA
IMPREMPTA DE SALVADOR BONAVÍA
PLASSA DEL PÍ, 5
1912

PERSONATGES

DONYA ELVIRA. .	50 anys	
ISABEL, sa filla. .	20 »	
FINETA, criada.. .	25 »	
D. PAU TORRETES. .	55 »	
SENYOR REGORDOSA	45 »	
SENYOR ROVIRA. .	58 »	
ENRIC.	18 »	
RAFEL.	20 »	
XARRIC, jardiner. .	18 »	
SENYOR PRAT. . .	25 »	Joves elegants, ab trajo de footbalista.
SENYOR ROIG. . .	30 »	
SENYOR GROS. . .	28 »	
SENYOR PUIG. . .	22 »	

Som a la tarde de un diumenge d'istiu. En el jardí de una torra, al terme de Moncada.

Aquesta obra fou estrenada en el «Teatre de Catalunya» per la companyía del «Sindicat d'Autors» el día 24 de Febrer de 1912, baix el següent repartiment: *Donya Elvira*, Antonia Verdier. —*Isabel*, Ramona Mestres.—*Fineta*, Pilar Castejón.—*Don Pau Torretes*, Josep Bergés.—*Senyor Regordosa*, August Barbosa.—*Senyor Rovira*, Lluis Puiggarí.—*Enric*, Rafel Bardem.—*Rafel*, Carles Capdevila.—*Senyor Prat*, Avelí Galceràn.—*Senyor Reig*, Ramón Tor. —*Senyor Gros*, Eduart Torres.—*Senyor Puig*, Ramon Martori. — *Xarric*, Andreu Guixer.

ACTE ÚNIC

El jardí de una torreta. A l'esquerra, poc o molt inclinada, de cara al públic, la casa, ab porta d'entrada a primer terme y, més enllà, un balconet o una finestra practicable. Al fons, al mitj, porta reixat que dona a la carretera y, a la dreta del mateix fons, tocant a la reixa, la paret baixa del jardí. A la dreta, primer terme, camí que volta la casa y que dona a l'horta. Mitja dotzena de acacies, testos ab flors per tot arreu, un balancí, un silló de palla, cadires de *rejilla* y una tauleta de jonc. A la porta de la casa, una escalinata ab tres o quatre graons. En els graons un fonògraf, un maletí y un aereoplà miniatura, com els que hi juguen els nois.

ESCENA PRIMERA

DONYA ELVIRA, SENYOR REGORDOSA, DON PAU, ISABEL, ENRIC, FINETA *y* XARRIC

(El fonògraf està tocant una pessa qualsevol. Donya Elvira y el senyor Regordosa estàn asseguts a primer terme esquerra a una y altra banda de la tauleta; ell, en el balancí llegint el diari, y ella en el silló de palla. Entremitg dels dos, darrera la taula, hi haurà una cadira buida. A últim terme, dreta, Enric enfilat en una cadira, aguanta un gran globo de paper, a punt d'inflar; Isabel, també aguanta del mitg; don Pau, ajupit, l'infla ab el vano de donya Elvira. Fineta aguanta un plat de postres y una ampolla; Xarric va d'aqui y d'allà regant les plantes.)

DONYA ELVIRA, *pel fonògraf que acaba de tocar*

Ja ha acabat de gargarisar, aquesta ànima en pena?. Gracies a Deu!

REGORDOSA

Digui: què deia, senyora?

ELVIRA

Doncs deia, que si vostè podía entrar a la nostra finca ab l'*Hispano Suisa*, fora tota un'altra cosa!

REGORDOSA

Si, però vaja!... No es cap molestia.

ELVIRA

Jo, a n'en Pau, mai li callo: Havem de fer construir un *garage* al camp dels *sports* per l'auto de l'amic Regordosa.

REGORDOSA

No cal, mercès, senyora; però no val la pena.

ELVIRA

Aqui, al jardí, es impossible, ja ho comprèn vostè mateix... Estem tant justos!

REGORDOSA

Es cert. Tot està aprofitat en aquest recó de paradís.

ELVIRA

En cambi, veu? a les golfes hi hauría lloc de sobres, no pel seu d'automòvil, sinó pel den Sert, pel den Fabra y pel den Bertrand, demà que vinguessin.

REGORDOSA

Oh, potser no vindràn.

ELVIRA

Es allò... un no pensa mai en tot... Però si ara fos a fer, menos golfes y més *garage*. Ja li asseguro.

PAU

a Fineta, desprès d'olorar el contingut de l'ampolla

Vés, vés; dòna, vés. Hont vas ab això? Si això no es esperit de ví! Que no hi sents de nas?

FINETA

Ai, ai! Doncs què es?

PAU

Aigua-naf compost.

FINETA

Y ara! Però si... *(Tots riuen.)*

ELVIRA *alsantse*

Ai, senyor! Quin cap! Una no se'n pot refiar d'elles! *(Prenent l'ampolla de mans de Fineta.)* Dongui, dongui! Porti! *(A senyor Regordosa.)* Dispènsim!

REGORDOSA

Fassi; no faltava més! *(Donya Elvira entra a la casa.)*

ESCENA II

Els mateixos, menos DONYA ELVIRA

ENRIC

Ara qu'estava tant ben inflada! *(Baixant de la cadira.)*

ISABEL

Què fàs? No baixis.

PAU

No, no baixis, encara, Enric... Seguirém ventant perque no perdi l'halè.

REGORDOSA, *A Fineta, baixet*

Pst! Sí o no?

FINETA *somrient ab picardía y girantli l'esquena*

No.

REGORDOSA

Escolta. Escolta, dòna. Quí es aquell jove lluít que aguanta la bomba?

FINETA

Un parent pobre, cosí valencià de la senyoreta... Fa cosa d'un mes va entrar de meritori al despaig de don Pau.

REGORDOSA

Ah! Un trist dependentet?

FINETA, *rient*

Si: molt trist y molt apocat. *(Va a pendre l'ampolla que porta donya Elvira.*

ESCENA III

Els mateixos y DONYA ELVIRA

ELVIRA

Tingui, l'esperit. No sé ahont tenía els ulls .. Si ho diu l'etiqueta!

XARRIC

Y tal, tú també; tant temps de ser a la casa y no sabs que gastan etiquetes? *(El Sr. Regordosa passa els ulls pel diari; donya Elvira s'asseu novament al silló de palla.*

PAU

Ah, ah, ah! Ara hi calarem foc. *(Ab un misto encent la esponjeta del globo.)*

REGORDOSA, *fixantse en un telegrama del diari*

Ola! Un altre aviador que s'ha trencat els ossos!

ELVIRA

Calli, calli, per l'amor de Deu, senyor Regordosa! Dónguim aquest diari, amàguissel, estrípil desseguida!

REGORDOSA

Y això?

ELVIRA

En Pau se'm posa furiós ab aquestes noticies. Oh! y precisament avui que ha de fer la proba de la seva màquina voladora... Com que dona la culpa de les desgracies als aviadors, que, segons ell, son una colla d' ases!

REGORDOSA

Ditxosa mania de l'aviació!

ELVIRA

Ja ho pot dir! Ens està arruinant y li fà tornar un gènit insofrible. Ell, ell, qu'era bò com el pà!

REGORDOSA

Ja ho crec! Un cor excelent. Estic segur que durant la seva vida ha aixugat moltes llàgrimes el seu marit.

ELVIRA

Sí; sobre tot d'ensà qu'es fabricant de mocadors, moltes.

PAU, *per la bomba*

Ara, ara està al punt de madurà.

XARRIC

Be ha costat prou d'engreixar! Ni que fós un tocino!

ENRIC

Deixo anar, doncs Va?

PAU

Sí.

(Enric deixa anar el globo y D. Pau el sosté per sota, a punt d'engegarlo.)

ENRIC

Apàrtat, Isabel, que si queia l'esponjeta...

ISABEL, *fent un xiscle*

Ai!

ELVIRA

Deu nos en guart! Vina, nena, no't posis a sota, que podría degotar. *(Anant cap el fons.)*

TOTS, *aplaudint*

Ara! Ara! Ara!... Molt bé! Bravíssim!... *Adiós! Adiós!* *(El globo va pujant y desapareixent per la dreta. Tots els que formen grupo al fons, miren en direcció hont va la bomba. El senyor Regordosa no's gira per rès.)*

ENRIC

Ai, que's tomba!

FINETA

Oooh! Ja va de tort!

ELVIRA

Se cremarà, 's cremarà, com si ho vejés!

PAU

Y què s'ha de cremar, si va més tiessa qu'un quefe d'urbanos. Serà un gran día pel meu ensaig d'aviació!

FINETA,
ab l'ampolla y el plat, apropantse al senyor Regordosa

Y vostè, no's digna alsar la vista.

REGORDOSA

No'm fan felís, a mí, aquestes coses.

FINETA

No? Ja ho sè'l què el faría felís a vostè.

REGORDOSA

Sí? Què?

FINETA

No m'ho fassi dir. *(Se'n va cap a la casa.)*

PAU, *al senyor Regordosa*

Mírissela, mírissela com va pujant amunt, amunt...
(Elvira va a seures al silló de palla.)

REGORDOSA, *sense móurers*

Ja baixarà, ja!

ELVIRA, *cridant a Isabel*

Nena! Vina, dòna! Per qué no vens a seure?
(Isabel s'asseu a la cadira del mitg.)

REGORDOSA, *a donya Elvira*

Això dels globos de paper mai m'han entusiasmat.

ELVIRA, *al senyor Regordosa*

La veritat es que no pot interessar més que a les criatures .. y al meu marit. Veu? La nena tampoc hi disfruta. Ja no li fan ilusió aquestes coses *(Subratllant la frase.)* Com que ja es casadora .. *(Pausa.)* Ai sí! Ens les veiem grans que no'ns en adonem·

REGORDOSA

Grans y guapes. *(Apart.)*

ISABEL, *alsantse*

Es favor. *(Separant la cadira del grupo va a parlar ab l'Enric.*

ELVIRA

Sembla qu'era ahir que'm va fer la primera comunió y mírissela: el millor día me la demanaràn .. Ja'm veig venir ab disgust.. Me la demanaràn.

REGORDOSA

Natural!... Es la vida .. Còm ho vol fer?

PAU, *pel globo. Avansant*

Ja l'hem perduda de vista. Ha anat divinament.

REGORDOSA, *alsantse*

Ab el permís de vostès, anirè a pèndrem jo mateix una copa d'aigua D'aquesta aigua tant rica que tenen a Torra-Torretes. *(Va cap a la casa.)*

PAU

Ah! Ja pot dir per tot arreu qu'es bona!

REGORDOSA

No saben lo que'ls l'envejo...

ELVIRA

Però, no's molesti; la minyona li durà...

REGORDOSA

Molestia? No. Digui franquesa que vostès me donen o llibertat que jo'm prenc. Rès de molestia; no, senyora *(Entra a la casa. Xarric desaparcix per l'esquerr a regant les flors dels testos.)*

ESCENA IV

DONYA ELVIRA, DON PAU, ISABEL *y* ENRIC

ELVIRA

Quines ganes, també! Qu'es extrany aquest bon senyor! Diferent que no tinguéssim servei.

PAU

Y déixal, dòna. Potser això de l'aigua es una excusa .. Segons hont ha d'anar un, devegades, es més bonic que no's digui o que's digui ab paraules cobertes.

ELVIRA

Reina! Hont ets?

ISABEL

Aquí, mamà.

ELVIRA

Ja't tinc dit que no vui que't moguis de la cadira.

PAU

Y si't mous, ha d'esser com el senyor Regordosa: no més que per anar a beure aigua.

(Isabel va a seure al balancí.)

ELVIRA

Ves, ves, tu; beneit: axís m'ho fas dir. Si m'hagués de refiar de tu pera formar el benestar de la noia!...

PAU

El benestar o l'automòvil, busques tu? Peró te'l pintaràs... No tenim easa per tal moble

ELVIRA

Es clar, com que aviat no tindrem ni casa, per culpa teva!

ENRIC

Y el senyor Rovira? Que no es aquí, encara, oncle?

PAU

No. Veiam si m'hauré d'aviar sense ell... Potser que tu y jo. anéssim, xano-xano, a conseguirlo... Suposo que vindrà, eh?

ENRIC

Bé ho va prometre, air, al despaig.

(Don Pau y Enric se'n van cap al fons.)

PAU

Si, però ell es notari, sabs?

ENRIC

Què vol dir ab això?

PAU

Que'ls notaris donen fè de tot, però en ells no se'n hi pot tenir gaire.

ESCENA V

DONYA ELVIRA, ISABEL *y* RAFEL

(Rafel entra corrents perseguint la pilota de foot-ball.)

RAFEL

Ai! Dispensin. Potser he comès una impertinencia ..

ELVIRA

No, no; endevant, Rafel, endevant.

ISABEL, *rient*

Oooh! Ahont va tant brut de pols?

ELVIRA

Y tal! Y com s'ha posat!

RAFEL

Si, veurà, defensant l'últim go-al de la partida, sab? he fet una girada en fals y... rès, que he caigut tant llarc com soc.

ELVIRA

Segui, sant cristià, segui.

RAFEL

No; no, senyora, no. Gracies.

ELVIRA

Ditxòs foot-ball! Ja's desgraciaràn un día! Si dura aquesta broma dels sports... aviat no quedarà un jove pera medicina.

ISABEL, *apart a donya Elvira*

Mamà, per Déu!

RAFEL

Nó'ns en sentim dels cops ni de les caigudes. A nosaltres ens fa més mal perdre un tanto que rebren mitja dotzena.

ELVIRA

Però si està cansadíssim, no digui... Segui una mica, repòsis. Ja li faré portar un respall.

RAFEL

De cap manera... No's molesti... Jo mateix, si m'ho permet, aniré a veure si la minyona... De passada voldría rentarme les mans.

ISABEL, *a Rafel*

Vagi; vostè mateix, vagi. Es per allà dins, la Fineta. *(Va a apartar la cadira buida del mitg y torna a seure al balancí. Rafel entra a la casa ab la pilota.)*

ESCENA VI

DONYA ELVIRA *y* ISABEL

ELVIRA

Sembla que't punxin! Quina manía t'ha agafat de arreconar la cadira. Que no t'hi està bé aquí?

ISABEL

Però, mamà! No veu que tampoc hi volen seure!

ELVIRA

Com que'ls esquives! Tu si que, en veient un jove de la nostre simpatía, o un senyor reposat del nostre agrado, ja fas cara de pomes agres. Te l'hauràn de fer ab un motllo esprés, el que t'entri pels ulls.

ESCENA VII

DONYA ELVIRA, ISABEL, SENYOR PRAT, SENYOR GROS y SENYOR PUIG

(Aquets quatre també en trajo de foot-baltsta, entren per la dreta corrent y fent gatzara.)

PRAT

Ai! Perdònin... Ens crèiem ben bé que no hi había uingú.

ELVIRA

Deu meu, Senyor, y quina suada han près!

REIG

Si; si, senyora.

GROS

Ja ho pot ben dir.

ELVIRA

Seguin. No volen seure?

PRATS

No, gracies.

ELVIRA

Y vostè, senyor Reig? Y vostè, senyor Gros? Y vostè, senyor Puig?

PUIG

No, senyora; gracies. *(Tots fan que no ab el cap.)*

ELVIRA

No fassin pas el disbarat de beure aigua ara desseguida.

REIG

No; no, senyora, no. Veníem per les americanes y pera trèurens una mica la pols. Rès més.

GROS

Això es; si; si, senyora.

ISABEL

Y si, mamà; no ho comprèn? Com que volen les americanes, venen per veure la minyona.

ELVIRA

Ai, ai! No n'es pas de americana la minyona.

ISABEL

Vagin, vagin. Es per allí dins, la Fineta.

(Saluden y entren a la casa.)

ESCENA VIII

DONYA ELVIRA, ISABEL, DON PAU, SENYOR ROVIRA, ENRIC *y* SENYOR REGORDOSA

(Don Pau, senyor Rovira y Enric, entren pel fons; el senyor Regordosa per la porta de la casa.)

PAU *ab alegría*

Ja'l tenim aquí! Ja ha arribat l'amic Rovira!

ROVIRA

Ola! Bones tardes tothom!

REGORDOSA, *desde la porta de la casa*

Ditxosos ulls!

ROVIRA

Ja t'ho devía dir l'Enric que pujaría?... Era hora, em sembla? *(A donya Elvira.)* Senyora Elvira. . *(A Isabel.)* Còm estem, pubilla?

ISABEL

Perfectament.

ELVIRA

Tots bé. Y la senyora? Y les nenes?

ROVIRA

Trempats. *(Allargant la mà al senyor Regordosa.)* Sempre fresc, fresquet, el senyor Regordosa.

REGORDOSA

Ja ho pot veure.

PAU

Bé, bé; y què diuen pel despaig? Fa quatre dies que no hi he estat.

REGORDOSA

Pst! Air a la tarda hi vaig ser. Ja t'ho devía dir el teu nevot. Sinó que no t'ho devía dir tot, segurament.

PAU

Què? Què passa?

ROVIRA

Rès... Sobres la pita... Ja'n parlarem després, ab calma. Y què tal? Què tal? Senten gaire la calor?

ELVIRA

Bastant... Jo estic en que'n fa més aqui que a Barcelona.

ROVIRA

De díes; però les nits deuen ser fresques.

ELVIRA

Relativament... De nits no podem viure de mosquits.

ESCENA IX

Els mateixos y SEYOR RAFEL, SENYOR PRAT, SEYOR REIG, SENYOR GROS *y* SENYOR PUIG

(Entren ab el mateix trajo, però ab l'americana posada y un mocadoret al coll. Van a seure a les cadires del fons, fent rotllo animat.)

PAU, *pels que entren*

Y quasi bé que de díes tampoc.

ROVIRA

Y la sèba de l'aviació, com marxa?

PAU

Oh, molt bé! Has vingut al punt, noi. Ara t'ensenyaré el prodigi. *(Cridant.)* Fineta! *(Fixantse en un aereoplà miniatura de paper que hi ha demunt d'una cadira.)* Ah! No, no cal. Ja es aqui.

ELVIRA

Distrèguimel d'aquest enlairament, si pot ser, senyor Rovira.

ROVIRA

Vostè no li fa reflexions sobre el particular?

ELVIRA

Si, però no'n trec rès... Ab això de l'aviació acabaríem per barallarnos. No veu que desseguida s'enfila!...

PAU, *mostrantli l'aparato*

Veus? Has vist cosa més senzilla que això?

ROVIRA

Y ab aquest espía-dimonis tant menut, t'aíxecaràs?

PAU

No, home? Això es la mostra, el projecte. El gros es allà, al camp dels sports, esperantme pera realisar l'aixecada definitiva.

REGORDOSA

Si Eòlo li permet. *(Dona ullades a dintre la casa.)*

ROVIRA

Ja cal que te'n comanis a Sant Antoni, Pau.

PAU

Els científics no'ns hi encomanem als Sants. Confiiem en la experimentació y en el càlcul.

ELVIRA *a Isabel, alsantse*

Vina, nena, vina Ton pare, quan comensa ab termes tècnics, se fa insoportable!

RAFEL

Vinguin, vinguin, que va de qüento.

(Donya Elvira y Isabel, vàn a seure al rotllo dels joves. El senyor Regordosa s'asseu al balanci)

ROVIRA

Doncs cuidado, que una falsa maniobra, a lo millor tira els càlculs y l'aviador per terra. Jo no penso enfilarmi ab aquets trastos fins que posin una xarxa com les dels circs eqüestres a l'alsaria dels campanars. Son jocs perillosos, aquets.

PAU

Perillosos? Me fan riure! Si tots els sports ne son!

REGORDOSA

Per això jo no'n gasto cap.

PAU

Va ab automòvil vosté...

REGORDOSA

M'hi porten. Més perillen els que van a peu, ab mi. Sab què han fet vostès, els *sportmen*? Profanar el camp.

PAU

Profanar el camp?

ROVIRA

Té rahó el senyor Regordosa. Els camps van esser creats per anarhi a fer costellades y no per anarshi a trencar les costelles.

PAU

No diguis blasfemies, home, no diguis blasfemies!

REGORDOSA

Què diría ara el deu Pà, si vegés que'ls *sports* han usurpat el seu domini?

PAU

El deu Pà, tocava la flauta pera ferse passar l'aburriment. Això ho sab vostè millor que jo En altra cosa s'hauría entretingut el deu Pà, si hagués conegut els *sports* d'avui!

REGORDOSA

Si, hauría jugat a foot-ball ab les ninfes, si li sembla.

PAU

Al foot-ball, precisament, potser no, però a pilota primitiva, es molt possible.

TOTS

Ja! ja!

(En el fons fan gran xibarri.)

ROVIRA

Be està prou alegre, aquest jovent. *(Sè'n va a fer rotllo ab els joves.)*

ESCENA X

Els mateixos y Fineta

fineta, *desdc la porta*

Que'm demanaven?

pau

Si, a bona hora!... Ja no't necessito, ara... Es dir, si. Pòrtem el mocador pel coll, que per allà als núvols hi farà fresca,'m sembla. *(Fineta se'n entorna.)*

regordosa

Y doncs, la capa atmosfèrica, que no els serveix de rès?

pau

La capa de l'atmòsfera es molt gran, però no abriga gaire, per no dir gens.

regordosa

Deu fer com la capa de l'amistat, que pesa y no escalfa.

pau, *a Rovira*

Anem, anem, Rovireta, al camp dels sports, que comensaré la maniobra.

elvira, *a don Pau*

No, no te l'emportis pas, que hem de jugar a prendes'

regordosa
a Fineta que va a entregar el mocador a don Pau

Aqui no hi ha més prenda que tu, bona mossa!

rovira

Oh, es qu'hauríem de parlar de la pita ab en Pau; sab, donya Elvira?

pau

Si, dòna; l'amic Rovira es el que'm porta ara les riendes del carro del negoci y m'ha de donar noves del despaig.

elvira

Ja tindreu temps, que diable!

RAFEL

Si, si; que's quedi el senyor Rovira!

ELVIRA

Y es clar; no vindrà pas d'un minut.

ROVIRA

Com vulguin, vaja.

PAU

Bé, doncs. *(Ab veu alta, pera que tots se'n enterin.)* Quan vegin onejar al vent la banderola vermella, voldrà dir qu'estic a punt de fer l'ascenció.

ISABEL

Molt bé, papà.

(Don Pau se'n va per la dreta, enduentse l'aereoplà miniatura.)

FINETA, *a Isabel*

Ai! De debò no me'n recordava que avui fos el día de l'ascenció... del senyor.

ESCENA XI

Els mateixos y XARRIC, *menos* DON PAU

ELVIRA

Vingui a fer número, senyor Regordosa.

REIG

Acostis, acostis. Y la Fineta també, y el jardiner.

(Senyor Regordosa y Fineta van cap al fons y s'asseuen de costat.)

RAFEL

Xarric! Vina! Quants més serem, més riurem.

(Entra Xarric per la esquerra.)

GROS

A quin jugarem primer?

RAFEL

Podríem fer el malalt.

ISABEL

Ah! Si; jo ja'l sé. Es molt divertit. No l'has fet mai, tu, Enric?

ENRIC

El malalt? Alguna vegada per no anar al despaig.

RAFEL

Una cadira desocupada aqui entremitg. *(La coloca.)* Axís. *(Al senyor Regordosa.)* Vostè serà el malalt.

FINETA, *baix al senyor Regordosa. Rient*

Vostè malalt?

REGORDOSA, *apart a Fineta*

No estic malalt; però pateixo... ja ho sabs.

RAFEL, *a Fineta*

Vostè serà...

REGORDOSA, *interrompentlo*

El meu metge, no pot ser altra cosa.

RAFEL

Molt bé, el metge. *(A Enric.)* Vostè la tauleta de nit. *(Al senyor Reig.)* Vostè la senyora del malalt. *(A Xarric)* Tu, Xarric, seràs l'apotecari. *(Al senyor Rovira.)* Vostè el notari.

ROVIRA

Ex!...

RAFEL

Que no li... agrada?

ROVIRA

No, dic ex-notari; que ara faig de corredor de pita.

RAFEL, *a Isabel*

Vostè el combegar. *(Al senyor Gros.)* Vostè el llit. *(Al senyor Puig.)* Vostè la tassa. *(Al senyor Prat.)* Vostè la minyona. *(A donya Elvira.)* Y vostè la Neotàfia. Tots tenen nom?

REGORDOSA

Si, home; engegui!

RAFEL

Fixarsi bé: cada vegada que jo digui un nom d'aquets, el que'l tingui ha de còrrer a ocupar la cadira buida.

S'en recordaràn? Comensem, doncs. Un pobre senyo estava malalt... *(El senyor Regordosa cambla de cadira.)* Y estàn malalt... *(Mateix joc)*

REGORDOSA

Dispensi: el malalt prega que no'l sacsegin gaire o sinó se agravaría molt depressa.

RAFEL

Lo primer que va fer es dir «que vingui el metge.» *(Fineta ocupa la cadira buida.)* Arriva el metge... *(Mateix joc.)*

FINETA

Tornemhi.

RAFEL

Y allavors el metje...

FINETA

Que tants metjes! Això ja passa de consulta! No hi vui jugar més jo a n'aquest joc.

RAFEL

Juguem a un altre, doncs.

ELVIRA

Just: dònguili forses cumpliments.

RAFEL

Fem el del barco, que encara es més bonic.

VEUS

Si, si! El del barco! El del barco!

RAFEL

Quina lletra volen per inicial?

ROVIRA

La T, que es la inicial de la casa.

RAFEL

Es veritat, «Torra-Torretes.» La T, doncs... Està tot a punt? El que no estigui al tanto haurà de pagar una prenda. La T, eh? Fixinshi bé. «Ha llegado un barco cargado de»...

ENRIC

Taronges.

RAFEL

De?

PRAT

Tabaco.

RAFEL

De?

REIG

Toreros.

RAFEL

De?

GROS

Tomàtecs.

RAFEL

De?

PUIG

Tifus.

RAFEL

De?

ISABEL

Tòrtores.

RAFEL

De?

FINETA

Terra de escudelles.

RAFEL

De?

ELVIRA

Terneras.

ROVIRA

Ei! En castellà no valen les respostes!

ELVIRA

De toros, doncs.

RAFEL

De?

REGORDOSA

Tanoques.

RAFEL

De?

ROVIRA

Testaments.

RAFEL

De?

XARRIC

Tumòvils.

PRAT

Penyora! Penyora ortogràfica!

REGORDOSA

No. Dèixinlo, pobre. Si nosaltres les donguéssim per escrit, també les erraríem quasi totes,

RAFEL

«Ha llegado un barco cargado de?...»

PUIG

Tripes.

RAFEL

De?

ISABEL

Targetes postals.

RAFEL

De?

PRAT

Toribios.

RAFEL

De?... De?... De?... *(A Fineta.)*

PUIG

Penyora!

ROVIRA

Que pagui la prenda.

REGORDOSA, *a Fineta, apart*

Ja t'ho he dit: aqui no hi ha més prenda que tu.

RAFEL, *al senyor Regordosa*

De?... De?... Pagui, que's gata, vostè també; no val a estar distret.

REGORDOSA

Ah! Jo també! *(Se treu un anell del dit y va per entregarlo a Rafel.)*

RAFEL

No cal que les donguin. *(Fineta pren l'anell y se'l queda.)* Senyors: a la Fineta y al senyor Regordosa, quin càstic els hi donarem?

PRAT

Un càstic? Una audició de fonògrafo.

ELVIRA

Alsa! Per què no diu pena de la vida, vostè també!

REIG

No, que fassin el mirall.

GROS

Té rahó.

VEUS

Si, si! El mirall! El mirall!

RAFEL

El mirall, doncs. *(A Fineta y senyor Regordosa.)* Volen fer el favor? *(Coloca dugues cadires al mitj del rotllo, a les quals s'hi asseuràn Fineta y senyor Regordosa.)* La Fineta, qu'es més jove, farà de mirall.

(Senyor Regordosa fa mueques amoroses y Fineta va imitantlo en tot.)

PUIG

No val a riure, eh?

ELVIRA

Anem, noia; aixècat! *(Les dues avansen a primer terme.)* Que ridícol! No les puc veure. jo, aquestes coses!

ISABEL

Y dèixils, mamà!... Què té de particular! Es un joc com un altre!

ELVIRA

Però no veus quines monades de fer? Vaja, que això no li està bé a un home de la seva posició y del seu rango!... Y ab una criada! Ai, uix!

ISABEL

Ara se'n adona, vostè, també? Si tots hi van per la criada! Del primer al últim!

ENRIC, *enfilat en una cadira y guaitant cap a la dreta*

Senyors! L'oncle Pau ja fa senyes ab la banderola vermella!

PRAT

Oi! Es veritat!

RAFEL

Anemhi! Anem a presenciar aquesta gran volada.

(Se'n van tots, menys donya Elvira, Isabel, senyor Regordosa, Enric y Xarric. Fineta, després d'arreglar cadires, agafa el vas ab que ha begut el senyor Reig, y se'n va a la casa.)

ESCENA XII

DONYA ELVIRA, ISABEL, SENYOR REGORDOSA, ENRIC *y* XARRIC, *rega plantes*

ELVIRA, *a Isabel*

Té, tu, la sombrilla, noia. *(A Enric.)* Y tu, Enric, encarregat del botiquí.

ISABEL

Ja hi ha la pistola pera tirar al blanc, aqui dintre?

ENRIC

Si, dòna, si... Míratela. *(Apuntanth l'arma.)*

ELVIRA

Ai, per l'amor de Deu! No feu bromes ab armes, nens!

REGORDOSA

No, no hi juguin... Una vegada, de dintre un mànec d'escombra...

ELVIRA, *al senyor Regordosa*

Tingui; vostè pot endurse el cassa papellones.

REGORDOSA

Que vol dir qu'estaré més en caràcter? *(Pren el cassa papellones.)*

ELVIRA

No... no ho he dit ab doble intenció .. Però es un bonic entreteniment pel camp.

REGORDOSA

No, senyora, no... Això pels poetes.

ELVIRA

No li agrada l'Sport de la cassa?

REGORDOSA

Del porc singlà, sí, senyora. Les papellones no'm fan plat.

ELVIRA

Anemhi, doncs, quan tingui gust?...

REGORDOSA, *anant cap a la casa*

Me permetràn, abans, un altre vasset d'aigua. (*Se'n va.*)

ELVIRA, *apart*

Ah, lo que es aquesta vegada li serveixo jo. *(Corre darrera seu.)*

ESCENA XIII

ISABEL *y* ENRIC

ISABEL

Mira, Enric, si no't decideixes a demanarme als meus pares, jo faré un disbarat. T'ho juro! Faré un disbarat grós!

ENRIC

Però, dòna .. No vam dir que esperaríem una oportunitat?

ISABEL

Déixat d'oportunitats! Això ja es insostenible. Me fan fàstic tots, tots, tots! Del primer al ultim! Tu m'estimes desinteressadament?

ENRIC

Y en duptes?

ISABEL

Doncs dónamen una proba... Y la proba ha d'esser aquesta: arrostrar ab valentía el desengany... Demanarme avui mateix.

ENRIC

Però es que tant sobtadament... Jo no sabré com.

ISABEL

Ja t'hi ajudaré jo... Tú, parla, enrahona, ja aniré fent que sí ab el cap, a tot lo que tu diguis.

ENRIC

Oh, ja ho dius tu!

ISABEL

Calla! Ara callem, que torna aquest ximple de Regordosa... Però quan ell sia fora... no cal que't quedis rès al pap.

ESCENA XIV

Els mateixos, DONYA ELVIRA, SENYOR REGORDOSA, FINETA *y* XARRIC

ELVIRA, *a Fineta*

Vostè, Fineta, no's mogui per rès... El jardiner es nou d'avui y podría haver de menester alguna cosa.

FINETA

Descuidi, senyora; no'm mouré d'aquí.

ELVIRA

Apa, anem, nena, que ton pare ja's deu haver engegat.

REGORDOSA, *a Fineta, apart*

Sí, o no?

FINETA

No, no y no! *(Fentli tres mueques. Al anarsen l'Enric, se deixa el cistellet y botiqní demunt d'una tauleta.*

ESCENA XV

FINETA *y* XARRIC

XARRIC

Tots aquets deuen fer el burinot a la pubilla, eh?

FINETA

Quí? Aquets mósquits? Me fan més festes a mí que a la senyoreta.

XARRIC

Potser sí?

FINETA

Son massa rics per ella.

XARRIC

Ah, y per tu no? No m'ho faràs pas creure.

FINETA

Ells, els amos, ja'n tenen de *cacau* també, però son cursis, sabs? Botiguers, que diu el senyor Regordosa. Els falta lo que a mi'm sobra; y això que no tinc câp diner: distinció, chic, elegancia...

XARRIC

Escolta: còm estàs d'avía?

FINETA

Encara la tinc viva, gracies a Deu; però això cau a la vista... com les bolves. Elles tot s'ho gasten ab joies... Si vegessis el calaix de dalt de la caleixera, allò val un dineral! Però... de un mal gust, de una poca gracia!...

XARRIC, *gratantse el clatell*

Ah! Si?

FINETA

Desconeixen les modes y el tracte social. No ho has vist que donen aigua fresca als convidats? Y encara l'han de demanar. Preguntaho al cotxer del senyor Regordosa. *(Anant cap a la reixa.)* Ves si li ha agafat mai cap empaig allà a la cantonada. *(A la reixa, com si parlés ab algú de fora.)* Tu, *Xofero!* Ola!... Que no te han dit si vols berenar encara? No?

XARRIC, *apart*

Al calaix de dalt, ha dit. Y una porteta all al hort que dona a la dressera de Sardanyola?... Xarric, ara es la teva! *(Entra precipitadament a la casa.)*

ESCENA XVI

FINETA, *sola*

(Com si conversés ab algú.) Menjant ne vé, home... Jo també estic de guardia. Digues, digues, que ja't sento. Quí? El teu amo? Y cà! No lligaríen gaire ab el senyor Torretes... Si, mira: escudella y carn d'olla, y bon profit. Ja ho crec, borrango! La vidassa que us deveu donar tu y les minyones! Un senyor sol y ric, calcula! No es estrany, perque fa gotxot, encara... Si, sobretot la bossa... *(Riu)*

(Xarric surt de la casa, s'amaga un farsell dins la camisa y fuig corrent pel camí de l'esquerra.)

Ai, no'm fassis riure, que no'n tinc ganes... A Barcelona, dius? No'm toca avui. Vaja, *alanta* que si el senyoret ens veu desde la papellona...

(Donya Elvira y l'Isabel entren per la dreta.)

ESCENA XVII

FINETA, DONYA ELVIRA *y* ISABEL

ELVIRA

Ahont era?

FINETA

Aquí a la reixa. He anat a dir «Deu l'ampari» a un pobre.

ELVIRA

Ah! 'M pensava!...

FINETA

Què passa, que tornin a ser aqui?

ELVIRA

Aquell Enric, que es més descuidat!... S'ha deixat el botiquí.

ISABEL

Es aquí, mamà.

ELVIRA

Obriulo y feuhi puesto, que vaig a buscar més venes. Me sembla que escasejaràn. *(Fineta y Isabel, arreglan el cistell. Donya Elvira entra a la casa y torna tot seguit. De dins)* Lladres! Lladres! *(Surtint.)* Reina Santíssima! T'has deixat robar les joies de la calaixera!

ISABEL

Què diu, mamà?... Les joies? Y quí pot haver estat? *(Entra a la casa.)*

FINETA

Les joies?

ELVIRA

Vostè ho sabrà, desgraciada! Tot està remenat, el calaix obert, estutxes per terra... hont era vostè, bona pessa? De què ha servit la seva vigilancia?

FINETA

Calli! Això no pot ser sinó en Xerric! El jardiner nou!

ELVIRA

El jardiner, es clar que si. Però, vostè, de què ha servit? De tapadora? Així m'ho fa dir.

FINETA

Senyora... Però si jo no l'he vist!...

ELVIRA

Que l'ha d'haver vist si vostè feia petar la claca

mentres el pillo ha pujat per la porta del hort... No la veu que encara es oberta?

FINETA

Jo, senyora...

ELVIRA

Miri, Fineta, no s'escarrassi ab excuses perque fora inútil. El cas es de una tal gravetat, que tinc el sentiment de dirli: Queda despatxada .. Al carrer desseguida! Vàgissen punt en blanc... desgraciada!

FINETA

Ara? Sense esperar demà, senyora?

ELVIRA

Vàgissen, vàgissen, infelissa, que si el senyor se n'entera y la troba encara aquí, li pot anar molt pitjor. Apa! Enllesteixi!

(Donya Elvira entra a la casa. Fineta s'asseu plorant de cap a la taula.)

ESCENA XVIII

FINETA y SENYOR REGORDOSA. *Aquest adonantse de que Fineta està sola, fa unes quantes monades ab el cassa-papellones, com si la cassés.*

REGORDOSA,

tocant a Fineta de la espatlla, ab el cassa-papellones

Si o no?

FINETA, *ab decidiment y aixugantse els ulls*

Si; ara, si! Però ha de ser desseguida... Ara! Ara mateix!

REGORDOSA

Oh, goig! *(Anant la a reixa.)* Chauféur!

FINETA

Calli, que aniré a buscar la roba.

REGORDOSA

Dèixat de roba! Demà't duré a casa la Joana Valls,

a cân Paquin de París, allà hont vulguis, y et vestiràn com una reina.

FINETA, *apart*

Si, si; estic decidida.

REGORDOSA, *abrassantla y enduéntsela cap al fons*

Millor, molt millor y més elegant qu'aquestes cursis de Torra-Torretes... Apa, no't torbis.

(Desapareixen corrents pel fons.)

ESCENA XIX

DONYA ELVIRA *al balcó, al sentir la botzina del automòvil*

Còm? Què es això!... El senyor Regordosa se'n va sense despedirse! Y se'n va ab ella, ab la minyona? Oh, Deu meu! Quin món més corcat! *(Se retira del balcó ab les mans al cap.)*

ESCENA XX

RAFEL, SENYOR PRAT, SENYOR REIG, SENYOR GROS, SENYOR PUIG, *y tot seguit* DONYA ELVIRA *y* ISABEL

RAFEL, *cridant a la porta de la casa*

Fineta!... Pst!... Fineta!... No hi deu ser.

PRAT

Pimpollo!... Aixerida...

REIG

Fineta!... No'ns fassi desesperar, dòna!

ELVIRA, *desde el balcó*

Què volen, vostès?

(Isabel apareix al balcó.)

RAFEL

Venim a veure si la minyona...

ELVIRA

La minyona!... La minyona!... Ja tenía rahó la meva filla!

PRAT

Donya Elvira, no s'ho prengui d'aquest modo

ELVIRA

Vetaquí lo que'ls interessa a tots!... La minyona!

RAFEL

Veniem a veure si'ns donaría els sombreros, qu'ella ens els ha desat, no sabem hont.

ELVIRA

Doncs no hi es! No hi es! Ho tenen entès? No hi serà mai més la minyona. Ara ja ho saben.

RAFEL

Còm?

PRAT

Què diu?

PUIG

Mai més?

ELVIRA

Mai més! Mai més!

REIG

Y ara!

GROS

Ha despatxat la Fineta? Y per què?

ISABEL, *desde el balcó*

Y si, mamà, dònguils una satisfacció.

ELVIRA

Vaia uns modos. Encara no seré duenya a casa meva... Els sombreros volen? Tinguin els sombreros! *(Els hi tira els sombreros.)* Aqui els tenen els sombreros! (*També els hi tira la pilota. Isabel, rient, se retira del balcó.*)

PRAT

Just! Així's tiren els guants al rei!

RAFEL

Ja us havía dit sempre que era més fina la criada qu'elles.

REIG

Pobra xicota! Es llàstima, tant maca. Y Deu sab ahont anirà a raure!

RAFEL

Nois! Fem un *macht* de corredísses, a veure si l'atrapem?

PUIG

Va! Tots en fila, a la carretera.

(Se posen en fila al fons.)

PRAT

A la una, a les dues... a les tres!

(Arrenquen a corre ab gran xibarri.)

ESCENA XXI

DONYA ELVIRA *y* ISABEL; *tot seguit* DON PAU, ROVIRA *y* ENRIC

ELVIRA

Ai! ai! quan ton pare ho sàpiga! Es capàs de ferirse!

(Senyor Rovira y Enric porten ferit a don Pau, tot brut y ab un nyanyo vermell al front.)

ROVIRA

Ja li portem ferit.

ELVIRA

Mirèusel, fet un Sant Llàtzer!

ISABEL

Què ha estat això, papà?

PAU

Un nyanyo sense importancia. Més podía haver sigut.

ROVIRA

Lo que jo't deia: la xarxa se imposa, amic Torretes.

PAU, *a donya Elvira*

Però, y l'àrnica? Y el tafetà?

ELVIRA

Aquest, el teu nebot, en té la culpa, qu'es un desmemoriat S'ha deixat el botiquíl... Entra, entra, vàlgam Deu, Senyor! *(A Isabel y Enric.)* Passa, passeu, que m'ajudareu.

(Isabel entra a la casa seguida de Enric y ab el botiquí a la mà.)

ROVIRA, *fent senyes a Pau*

Pst! Pau!... La pita!

ELVIRA, *a Pau*

Que no ho sabs, Pau? El jardiner nou ens ha robat les joies de la calaixera.

PAU

Les falses?

ELVIRA

Sort, qu'eren les falses! Y la teva minyona, la teva simpàtica minyona, ha fugit ab en Regordosa.

PAU

Còm! La Fineta? Què dius ara?

ELVIRA

Si. Y als joves lluits del teu camp de sports, els he tret de casa per insolents y poques vergonyes!

PAU

Oh, oh, oh! Doncs digues que al últim tots hauràn volat menos jo?

ELVIRA

Passa, passa a dins. Quina mala estrella la d'avui!

ROVIRA

Pst! Pau! La pita!

PAU, *a donya Elvira*

Ves, ja vinc . ves endevant, tu.

ESCENA XXII

DON PAU y SENYOR ROVIRA

ROVIRA

Ai, gracies a Deu que tornem estar sols un moment·

PAU

Digues: què hi ha de la pita? En Tripò de París, què?

ROVIRA

Va demanar tota la pita de que disposèssim. Jo, pensant fer una gran venda, li he cedit per telegrama les existencies de cân Puiggarell de Terrassa, y com que uns y altres estaven enterats de la puja y jo no... inútil dirte que lo que he fet ha sigut la del pillo: comprar car per vendre barato.

PAU

Y de quantes pesses se tracta?

ROVIRA

De cinc mil.

PAU

Oh, oh, oh! Jo encara'm feriré més! Ves, ves, per l'amor de Deu! No'n diguis rès a les dònes. Ves a Barcelona!

ROVIRA

Però, sense despedirme?

PAU

Ves! Mira d'arreglar el disbarat! Avui mateix, sents? Y si no ho arregles, no posis mai més els peus a casa meva...

ROVIRA

Si, si; me'n hi vaig, doncs. Perdona, noi, però tot s'havía fet a fí de bé. Adeu. Ja miraré d'ésmenarho *(Sé'n va pel fons.)*

PAU

A fí de bé!... Sabatasses! Notari, més que notari! Qui te'ls feia enviar aquets telegrames a París y a Terrassa?

(Entra Enric que ha sentit les darreres paraules.)

ESCENA XXIII

DON PAU *y* ENRIC

ENRIC, *a don Pau*

Terrassa? París? No serà rès, oncle. (*Traientsels de la butxaca.*) Mírissels. Jo els havía de anar a dur a la Central ahir vespre y vaig tenir la desgracia d'oblidarmen.

PAU

Ai! Sort de la desgracia. Mira,'t renyo com a principal, però com a parents, xòcola! Dóna, porta aquí! (*Estripa els telegrames.*) Tu ets la meva salvació!

ENRIC

Si? Doncs me'n alegro, perque si jo soc la seva, en justa correspondencia vostè voldrà ser la meva.

PAU

Què vols dir ab això?

ENRIC

Oncle Torretes. Jo estimo temps ha a la seva filla. Diguim que puc esperansar la seva mà.

PAU

Per mi, conformes. Et tinc per un bon xicot, t'he vist nèixer... D'això no te'en vares descuidar quan va ser l'hora. Però lo de casar es més cosa de les mares, sabs? Ara mateix li'n parlaré, y... lo que la tía determini...

ELVIRA, *de dins*

Pau! Què ganseges?

ENRIC

Gracies, oncle! Déu li dongui una bona inspiració!

PAU, *a Enric*

Ves... Pobre Rovira! Ves a veure si l'aconsegueixes.

ENRIC, *al fons, guaitant a la carretera*

Y cà! Qui sab hont para!

(*Don Pau va a la casa.*)

ESCENA XXIV

ENRIC *y* ISABEL

(Isabel surt a la finestra.)

ISABEL

Psh! Ja li has parlat?

ENRIC

Si; per lo que toca al teu pare, tot se presenta bé.

ISABEL

Ja m'ho pensava... La mamà es la que'm fa por.

ENRIC

Figúrat, doncs, si a tu't fa por, el goig que'm farà a mi!

ISABEL

Ah, però jo estic disposada a jugarme el tot per el tot... Y tu?

ENRIC

Jo, com que jugo sense diners, també.

ISABEL, *tirantli una flor del test*

Fuig, fuig, que surten!

ESCENA XXV

ENRIC, DON PAU, DONYA ELVIRA *y* ISABEL

PAU, *apart a Elvira*

Però. dòna, no siguis aixís... Reflexionaho primer...

ELVIRA, *a Enric, ab molta gravetat*

Si t'ho has posat al cap, pòsatho als peus!

ENRIC, *digne*

Bé. Comprenc perfectament, tieta Elvira. Vol dir que ella es la senyoreta Torretes, y que jo soc un trist

dependent.

PAU

No t'ho prenguis aixís tampoc, home!...

ELVIRA

Que s'ho prengui com vulgui.

ENRIC

Està bé... Confesso que m'he equivocat... Perdònin... Ab el permís de vostès me retiraré. (*A Isabel.*) Aqui ja hi soc de massa.

ISABEL

Enric!

ELVIRA

Nena!

PAU

Què vols fer? Ahont vas ara?

ENRIC

Vaig a buscar el sombrero.

ELVIRA

No cal que't molestis; ja te'l portarà la noia. Ves, pòrtali el sombrero al cosinet.

ENRIC

No, no; quines ganes! Ja sé anàrmel a buscar jo mateix.

ELVIRA

Ves, noia.

ENRIC

No, senyora; no ho vui.

ISABEL

Si, si; no't moguis.

ENRIC

No vui que't molestis.

ELVIRA

Fes lo que't mano.

ISABEL

Ja hi vaig.

ENRIC

Que no ho permeto, dòna!

PAU

Deixeuho estar!

ELVIRA, *a Isabel*

Vèshi, 't dic.

ENRIC

No; no, dòna, no.

ISABEL

Si; si, home, si.

(Isabel y Enric entren a la casa y es tanquen per dintre ab pany y clau.)

ESCENA XXVI

DONYA ELVIRA *y* DON PAU

ELVIRA, *ab un gran xiscle*

Oh, Verge del cel! S'han tancat per dins! Enric! Enric! *(Forsejant la porta.)* Nena! Isabel! Reina Santíssima!

PAU

Veus? Qui't feia contrariarlos d'aquest modo? Si se estimen de debò, ara son capassos de matarse, aqui dintre!

ELVIRA

Si no més se matessin, rai! Pau, Pau; corre, per l'amor de Deu! Que vinguin a espanyar aquesta porta.

PAU

Si... Estic bé per còrrer, jo! D'aquí que'l manyà fora aqui, tenen temps de haver arrivat al funest desenllàs deu vegades!

ELVIRA

Pobre de mi! Jo que no més somniava en el benestar de la noia! Qui m'ho habia de dir que arrivés a ser el joguet d'aquest titella d'escriptori!

PAU

Veus, dòna? Lo millor per no tenir desenganys, es no ferse ilusions... y menos fèrseles als núvols. Això es lo que té volguerse enfilar massa amunt.

ELVIRA

Be, no diguis, que ab això de enfilarse, ja tens prou per callar, tu. Y sinó, que parlin els nyanyos.

ESCENA ULTIMA

Els maeixos, ENRIC *y* ISABEL

ISABEL, *abrassada a l'Enric*

Encara hi son a temps, papàs! Què decideixen?

ELVIRA

Què decidim? Ja ho veuràs.

ISRBEL *s'apunta ab la pistola*

A la una, a les dues...

ELVIRA

No, filla meva!

PAU

Au! Au, criatures! Baixeu! No feu coses! Obriu. Tot s'arreglarà.

ENRIC

Hi consenten?

ELVIRA

Si. Obriu, desgraciats, obriu!

(Isabel y Enric se retiren del balcó y entren a escena per la porta.)

PAU, *a Elvira*

Què els hi faràs devant de una amenassa aixís?

ELVIRA

Ja ho veig. Quin remei ens toca!

PAU

Tenen la paella pel mànec!

ENRIC, *surt donant la mà a Isabel*

Gracies, estimats oncles!

ISABEL

Ai, quina alegría que'm donen! *(Empunyant encara l'arma.)*

ELVIRA

Ves, ves, ab això. que'm fas mès por que goig!

ISABEL

Si es descarregada, mamà!

PAU, *a Enric*

T'acepto per gendre y per soci industrial. *(A Isabel.)* Per soci capitalista ja sabs que no té condicions.

ELVIRA, *a Enric*

Avui que's quedi a sopar ab nosaltres; aixís com aixís ha sobrat vianda de dinar.

PAU, *a donya Elvira*

Ben pensat! Y després, en honor seu, podrem tocar una mica el fonògrafo...

ELVIRA, *indignada*

El fonògrafo? Justa!... No més falta que esquivis aquest, ara, ab una racció de gàrgares!

TELÓ

OBRES DE JOSEP BURGAS

Primera volada.	agotada.
Intimes Vulgars.	íd.
Vidamor.	1 pta.
Fruit d'amor.	2 »
El llibre dels petons.	0'50

TEATRE

La carn. Quadro dramàtic (arreglo.)	1 pta.
Jordi Erín. Epissodi dramàtic.	0'50
Calvari amunt. Drama en un acte.	1 pta.
Divagant. Monòlec (arreglo.)	0'50
La carretera nova. Caricatura en un acte.	1 pta.
Peus de plom Monòlec còmic.	0'50
Les germanetes. Caricatura en un acte.	1 pta.
El ram de la passió. Monòlec còmic.	0'25
De cá'n Tunis a la Vicaría. Diàlec.	0'25
La mà del home. Monòlec de Arnaldo Vassallo.	0'25
Estil Imperi. Epissodi galant.	1 pta.
Ombres d'amor. Fantasía en un acte.	1 pta.
Torre Torretes. Sainet en un acte.	1 pta.

Una pesseta